

§ 70. *Виновность-та на грѣшника предъ Бога.*

Грѣхъ-тъ прави тяжко наскрѣбяваніе Богу. Зачто-то человекъ-тъ ся прави нарушитель на святѣйшій-тъ Законъ Божій. На това Самъ Богъ ся жалува: *ужасеся небо о семъ и вострепета по премногу зло, глаголетъ Господь: два бо зла сотвориша людие Мои, Мене оставиша источника воды живы и ископаша себѣ кладенцы сокрушенныя, иже не возмогутъ воды содержати* (Иер. 2, 12, 13). Твѣ думы можятъ да ся приложятъ къмъ всякой грѣхъ, зачто-то всякой грѣшникъ като е оставилъ безконечно то благо обрѣцаея къмъ тлѣнно-то. Колко-то по голѣмо наскрѣбленіе ся наноси нѣкому, толкова по-голѣмъ става грѣхъ-тъ. А Богъ е безконечно-то благо, спорѣдъ това и всяко наскрѣбяваніе Богу прави грѣшници-тъ безконечно виновны предъ Него: и виновность-та на грѣшника много по-тяжка ся представя, ако си наумимъ, че той съ грѣхове-тъ си е наскрѣбилъ безконечнѣ-тъ любовь Божію, чрѣзъ кой-то предварително ны е възлюбилъ, и на кой-то Той ни е представилъ таквы доказателства въ искупваніе-то насъ съ крѣстнѣ-тъ смъртъ на Единородний-тъ Си Сынъ, и въ обновленіе-то и освященіе-то чрѣзъ Духа Святаго. Спорѣдъ-това грѣхъ-тъ справедливо ся почита за най-голѣмо зло, на кое-то безмѣрность-тъ едвамъ ли може постигна человекскый умъ.

Во вѣчки страны и во вѣчки вѣкове человекъ-тъ сѣ признавали за необходимо да умилостивляватъ Божество-то, наскрѣбенно-то отъ грѣхове-тъ имъ. Самъ Богъ заповѣдалъ въ Вѣтхій Завѣтъ да приносятъ жертвы за очищеніе на грѣхове-тъ и умилостивленіе-то Му (като засвидетелствува въ Своѣ-то благоволеніе отъ жертвы-тъ чрѣзъ низпосиланіе-то оганъ на тѣхъ. Лев. 9. 23, 24; Суд. 6. 21: 1 Парал. 7. 1; 3 Цар. 18. 38). И въ Новій Завѣтъ несъмнѣнно знаемъ, чгъ Исусъ Христосъ пролялъ Своѣ-тъ кръвъ за очищеніе грѣхове-тъ на мѣръ, како умилостивителнѣ за тѣхъ жертвѣ (1 Иоан. 1 7; Апок. 5. 9; 1 Петр. 1. 17—19; 2. 21, 24, Кор. 15. 3; Евр. 9. 28; Еф. 5. 2; Рим. 4. 25: 3. 25), и че Богъ наказва за грѣхове-тъ съ страшны и ужасны мѣкы твѣ, кои-то умиратъ непримирены съ Него (Иуд. 1. 5, 7; 2. Петр. 2. 1—3); Отгдѣ-то ся види, че грѣхъ-тъ е най-велико-то зло, и Божественно-то правосѣдіе строго изыскува удовлетвореніе за него. И това удовлетвореніе трѣбѣ да бѣде съразмѣрно съ наскрѣбяваніе-то, колко-то е то по-голѣмо, толко повече е разгнѣвало наскрѣбеннаго, толко по-голѣмо ся изыскува удовлетвореніе отъ оня, кой-то го е извършилъ. Потова вина-та на грѣшника е безконечна; а грѣшникъ-тъ какво-то удовлетвореніе да бы направилъ отъ своѣхъ страпѣ за грѣхове-тъ си, то ще бѣде конечно. А така, както конечно-то удовлетвореніе не може да възнаградѣ безконечно-то наскрѣбленіе, то неостая друго, освенъ грѣшникъ-тъ да търпи вѣчно наказаніе-то. Както е Богъ безконечно-то благо, вѣчный-тъ любовь, така и правосѣдіе-то е безконечно Негово свонство. Слѣдователно или правосѣдіе-то Божіе трѣбѣ да получи справедливо-то удовлетвореніе, или грѣшникъ-тъ да понесе длѣжно-то наказаніе за грѣха — вѣчны-тъ мѣкы. И колко е жалостна участь-та на грѣшника, като нѣма отъ себе средства въ удовлетвореніе! Нѣ Спаситель ны е избавилъ отъ вѣчно-то осѣжденіе, откакъ принесълъ Самъ Себе-си за насъ,